

Regeringen og Folketinget om disse Spørgsmaal. Og naar det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Neergaard) og senere det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) hævdede, at den Part, der lod Finansloven springe paa disse Bagateller, som de betegnede dem, paatog sig et stort Ansvar, saa vil jeg spørge: hvem er det, der har bragt disse Spørgsmaal ind? Er det ikke dette Ting's Flertal, der har gjort det og nu fastholder dem trods den Modstand, som de møde i det andet Ting, og derved vil bringe Finansloven til at springe? Jeg kunde forstaa, om den højt-ærede Konseilspræsident i sin Udtalelse fornylig havde gjort gældende, at Regeringen, uagtet den fremdeles anser de paagældende Bevillinger for lidet usættelige og lidet heldige, dog ikke vilde modsætte sig, at de bleve vedtagne, naar man derved kunde naa til en Finanslov. Men Forholdet er jo saa langt fra dette, at man derved naar til en Overenskomst, at det netop er disse Punkter, som bevirke, at vi ikke saa en Finanslov, og jeg forstaa derfor heller ikke Logikken i den højt-ærede Konseilspræsidents Udtalelse, naar han konkluderede til at anbefale at stemme for Flertallets Indstilling. Jeg kan ikke se rettere end, at Forholdet er dette, at her foreligger for os en Indstilling fra Mindretallet, som fjerner Stridspunkterne, og som indeholder de Punkter, hvorom man fra alle Sider er bleven enig, og at man altsaa ved at begynde sig hertil og for begge Ting's Bedkommende vedtage dette, hvorom man fra alle Sider har været enig, og fjerne de Stridspunkter, som ensidigt ere stillede fra dette Ting's Side, vil naa til en Finanslov. Derfor kan jeg ikke andet end opfordre alle ærede Medlemmer i dette Ting, som ønske, at der skal komme en ordinær Finanslov — hvad jeg ønsker — at stemme for den Indstilling, som fjerner Uoverensstemmelserne, og som give alle de Punkter, hvorom der har været Enighed, thi derved stemmer man i Virkeligheden for at naa til en Finanslov. Jeg for mit Bedkommende vil stemme herfor og lægger Ansvaret for, hvis der ikke kommer nogen Finanslov, over paa dem, som ensidigt fastholde de Punkter, der notorisk ere til Hinder for at der opnaas Overenskomst mellem Tingene.

Formanden (Sofus Høgsbro): Den ærede Taler drog i Tvivl, hvorvidt de foreliggende Indstillinger vare i Overensstemmelse med Grundloven; jeg kan ikke dele denne Tvivl og tror at have Medhold i den Praksis, der hidtil har været fulgt af Rigsdagen.

Bramsen: Ja, jeg er naturligvis enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) og 6te Valgkreds (Hammerich), naar de udtalte, at det ene Ting ikke kan paatvinge det andet Ting Bevillinger, som dette anser for uødvendige eller skadelige, og mener navnlig, at man er berettiget til at fremhæve dette i Folketinget, hvor Flertallets Ordfører i Njor i saa høj Grad betonedede Tingenes Mejret. Hvis nu de foreliggende Uoverensstemmelser vare opstaaede under de Forhandlinger, som have været førte i Fællesudvalget, vilde jeg have været ganske paa det rene med, at Landstinget baade formelt og reelt havde Ret til at modsætte sig de Bevillinger, som nu i Ojeblikket ere Stridens Genstand. Dette vilde jeg saa meget mere kunne gøre, som jeg er af den Mening, at disse Bevillinger i Virkeligheden ere lidet betimelige; jeg anser nemlig baade Rentesættelsen og Bevillingen til Fredsbureauet for at være ubetimelige Foranstaltninger, og har derfor ogsaa stemt imod dem den Gang, de vare til Behandling her under Finanslovbehandlingen. Men det forekommer mig rigtignok efter mit Indtryk af, hvad der er foregaaet i de sidste 3—4 Uger, ikke, at Forholdet er saa klart, thi Sagen foreligger ikke for os, saaledes som den vilde have foreligget, dersom Situationen havde udviklet sig paa normal Maade. Det er tilstrækkelig bekendt, mener jeg, for os alle, at Landstinget ikke har ønsket at tage Stilling til Uoverensstemmelserne paa det militære Omraade, men har henvist Regeringen til at søge en Overenskomst med Folketinget derom, inden man vilde behandle dem i Fællesudvalget. Naar saa Regeringen har truffet en Aftale med Folketingets Flertal, som omfatter de nu omtridte civile Bevillinger foruden de militære Bevillinger, stiller Sagen sig for mig væsentlig anderledes end under normale Forhold. Spørgsmaalet bliver nemlig saa ikke længere — forekommer det mig — om, hvorvidt Landstinget har formel eller reel Ret til at sige Nej, men Spørgsmaalet bliver dette, om, hvorvidt den af Regeringen efter Landstingets egen Opfordring søgte og opnaaede Overenskomst med Folketingets Flertal er af en saadan Bessaffenhed, at den giver Landstinget en stellig Grund til Konflikt med Regeringen og Folketinget, eftersom Landstinget selvfølgelig ikke forud har kunnet eller villet godkende enhver Overenskomst, som Regeringen har villet træffe med dette Ting. Men da nu dette Spørgsmaal om, hvorvidt denne Overenskomst giver stellig Grund for Landstinget til at modsætte sig samme, efter min